PART 2

Svenska Canada-Tidningen

DEL 2

ÅRGANG XVIII. WINNIPEG MAN., TORSDAGEN DEN 9 MARS 1911. N:R 10.

Skratt och spratt

AFVENTYRET I TRAPPAN.

Jag tänker på min vän Raymond: han har bråkat sin hjärna med att nöjaktigt förklara för svärfadern om äfventyret i trappan. Sådana där händelser kunna nedstämma välvilljan hos den vänligast sinnade.

Jag måtse också säga att den präktige Raymond — han är en af de yngre tjänstemännen i ämbetsverken — har ett egendomligt sätt att visa sin glädje, när han är vid godt humör. Men låtom oss komma till händelsen:

Middagen hade tillbringats helt intimt, herr Boudoulard dinerade hos sina barn, och han samtyckte att därefter taga några parti kort, för att göra tågen till viljes. Sedan svärfadern rökt en pipa, drog han upp klockan, och utbrast helt förskräckt:

— Redan en kvart öfver tolf. Jag måste gå hem, eljest får jag obehag.

— Obehag, af hvem, eftersom mamma är i Paris? sporde hans dotter, fru Saturnin, med glädtig stämma.

— Obehag af portvakten, min lilla Octavia, skrattade herr Boudoulard.

Sägande detta, reste han sig och hämtade öfverrocken i tamburen. Sedan kysste han dottern och skakade hand med svärsonen, hvarefter den sistnämnde tändé ett ljus.

— Vänta ett ögonblick, far. Vår husvärd känner ej något förbarmande med våra gäster. Gasen är släckt, jag följer med och lyser.

— Behöfs inte, protesterade svärfadern, gå till hvila nu.

— Låt honom göra det, han ser icke sömnig ut, sade Octavia.

— Men det är månsken.

Icke desto mindre medföljde Raymond med utför trappan och öppnade porten. Efter ett ytterligare afsked skildes de åt.

Raymond gnolade på en visa medan han steg uppför trappan. Som hans hustru sagt, kände han sig icke det minsta sömnig, fast hellre kände han sig i ett uppsluppet lynne. Middagen hade varit mycket lyckad, det gamla bordeauxvinet, som särskilt för svärfaderns räkning hämtats upp ur källaren, hade en smula stigit honom åt hufvudet. Dessutom vann han flera gånger i spelet, och var som nygift ännu uppe i de högre regionerna.

— På min ära, mumlade han, medan han tog flera trappsteg i taget, denna afton känner jag mig upplagd för ett riktigt galet äfventyr. Och i det han kom upp till andra våningen, föll honom en idé in.

— Nu är det mörkt i trappan. Jag skall taga af mig rock och väst och spatsera upp och ned några gånger. Kanske jag lyckas skrämma någon.

I yttre rummet lade han af kläderna, i tanke att utföra sin dåraktiga idé. Hans maka trodde naturligtvis att han följt med hennes far.

Raymond rullade samman sina effekter och tog dem som ett paket under armen. Skrattande i mjugg gick han uppför trapporna.

Men ett plötsligt buller kom leendet på hans läppar att stelna och läste fast honom på samma ställe. En dörr öppnades däruppe hos doktorn, hvilken troligtvis haft någon middagsgäst likasom han själf. Nu kom denne och lyste sin gäst ned.

I sin förbluffelse var Raymond som i yrsel. Stegen voro öfver honom och han fick inte tid att kläda sig. Omöjligt syntes det också att sticka undan i något mörkt hörn i trappan doktorns ljus skulle snart upptäcka honom. Inte kunde han presentera sig i denna löjliga situation, det återstod honom ej annat än att skynda ned och sticka sig undan i källaren. Men porten, den olyckliga porten var ju stängd.

Han svor invärtes öfver det dumma upptåget, hvars olyckliga följder vändes mot honom själf. Den olyckliga unge mannen trefvade sig nu ner i mörkret, med risk att bryta nacken af sig, önskande att himlen ville öppna en tillflyktsort för honom. När han gått några steg kom ett nytt buller honom att darra.

Porten tillslöts efter någon ny hyresgäst och Raymond kom emellan två eldar.

Ett enda hopp återstod honom. Bodde hyresgästen på nedre botten, så försvann han snart och Raymond skulle möjligtvis hinna ut innan doktorn och hans gäst kommo ned.

Han närde ett ögonblick denna förhoppning, men nej. Han hörde rasslet af en tändsticka och ett ljus tändas. Den unge mannen ryste. Inom en minut stod han ansikte mot ansikte med en herre, hvilken spärrade vägen för honom, utropande:

— Hvem är ni?

Den okände bodde i andra våningen, var kommissionär i handelskompaniet och ägde en maka mycket lätt på foten.

Raymond kunde icke säga ett ord. Det var med knapp nöd han förmådde hålla i det släckta ljuset och klädpaketet.

I detsamma sporde doktorn och hans vän:

— Hvad är det här? Hvad passerar här?

Den andre hyresgästen, en liten bräckig herre, med kantigt ansikte och gallsjukt lynne skrek:

— Ah, här finner jag dig äntligen, usling. Hvarifrån kommer du?

— Jag kommer.... herre.... jag skall förklara.. stammade Raymond med sammansnörd strupe.

— Du kommer gifvetvis från min hustru, skrek den andre, med skälfvande stämma.

— Ja! Nej då.... jag....

De båda herrarne stodo helt brydda kvar.

— Min unge, galante granne blir knipen af den svartsjuke äkta mannen, tänkte doktorn.

Och af medlidande med den olyckliga unge mannen lätsade doktorn ingenting se, utan sköt vännen framför sig, skrattande i mjugg båda två.

Men den uppretade äkta mannen ropade efter dem:

— Förlåt, mina herra, jag ber er gifva mig en förklaring, jag ber er gifva mig en förklaring, ni göra mig därmed en god tjänst. Jag har ändtligen funnit den nedrige, som jag länge misstänkt.

Doktorn och hans vän gingo upp igen. De sågo då en revolver i den äkta mannens hand och grepo tag i hans arm.

— Hvad ämnar ni göra?

Vid åsynen af vapnet höll Raymond på att störta baklänges.

— Hämnas min ära, mina herrar, sade kommissarien med skarp stämma. Jag har länge misstänkt min olycka, men aldrig förrän i dag lyckats öfverrumpla den skyldige.

— Gif honom först tid att kläda på sig och sedan kunna vi förklara er för hvarandra, tillrådde doktorns vän.

— Den nidingen.... den skurken.. brummade den lille herrn, skakande af vrede och upphetsning.

— Nej, herre, låt mig förklara genast. Ni har tagit fullkomligt miste och när ni får höra....

I detta ögonblick öppnades en dörr. Häftigt uppväckt af den bullersamma scenen, kom portvakterskan för att se hvad det var.

— Polis.... gå genast och tag reda på några poliser! uppmanades hon af den uppretade mannen. Denne herre kommer från min hustru.

— Men låt mig då få tala, upprepade Raymond.

Midt i larmet ljöd porvakterskans stämma, bestämd och förargad:

— Huru?.... är det ni, herr Saturnin, som är ute i sådana saker?

— Nej.... herrn har orätt, har jag sagt.. jag har aldrig haft en halfdragen tanke att förgripa mig på hans ära.

Görande våld på sig för att bli lugn, berättade Raymond hela historien.

Denna beskrifning, hvilken framfördes mycket tedigt, öfvertygade dock icke mannen. I sin vrede yrkade han allt fortfarande på polis. Raymond, som fruktade att hans unga maka skulle vara ovdig, bad att få gå och lugna henne. I detsamma kom en lycklig tillfällighet att förändra situationen.

Kommissaren gräfde i sin ficka och lämnade portvakten två nycklar. Han kom då oförvarandes att finna nyckeln till hustruns rum, tillsammans med hans egen i fickan. Detta lugnade honom. Han sade torrt till Raymond:

— Följ mig, så får jag se, om ni talat sannt.

De följdes uppför trapporna och funno att kommissionärens dörr var stängd i dubbla lås.

— Herre, sade han vänligt, jag ber tusen gånger om ursäkt. Jag finner dörren låst med dubbla lås, såsom jag lämnade den. Och som vi endast äga dessa båda nycklar, så skulle min hustru icke kunnat låsa igen dörren, om det varit så som jag misstänkt.

Min unge vän kände sig åter lefva upp.

Han bedyrade ännu en gång sin oskuld och mycket tillfredsställda på båda sidor, skildes de åt.

Återkommen till sin unga maka, som var dödssjuk af rädsla öfver mannens långa frånvaro, fick han på nytt, nu mera detaljeradt, genomgå händelsen ännu en gång. Fastän mannen var oskyldig, födde denna skildring de vildaste misstankar hos Octavia, för lång tid framåt. Och när Raymond hädanefter emottog sin svärfar, betalade han värden en särskild dusör, på det att gasen skulle få brinna tills herr Boudoulard begifvit sig af.

Ett farligt uppdrag.

Doktor Lindberg hade haft den oturen, att hans betjäntpojke, Sven, insjuknat. Oturen var dock ej så värst stor, alldenstund Sven just aldrig visat sig höra till de fortfärdigaste. Doktorn måste emellertid skaffa sig en vikarie för Sven, och fick därvid tag i en liten pigg trettonåring vid namn Erik. Han och doktorn blefvo riktigt goda vänner, så att då doktorn en vacker dag fick underrättelse om att Sven åter var kry och följande dag ämnade återinträda i tjänstgöring, erfor han just icke någon vidare förnöjelse däröfver.

Följande dag måste doktorn aflägsna sig hemifrån en stund innan Sven skulle infinna sig där. Doktorn, som var en gladlynt fyr, kom på den idén att, i det han gick, säga till Erik:

— Om du bara kunde göra mig kvitt den där Sven, så skulle du få stanna hos mig.

— Menar doktorn, frågade Erik med tindrande ögon, att jag ska' klå honom?

— Gärna för mig, svarade den oberänksamme unge läkaren leende.

Och så gick han.

Han kom tillbaka efter ungefär en timme. Då voro tamburdörrarnes glasrutor ett minne blott. Marmorskifvan å lavoaren i mottagningsrummet låg sönderslagen i tusen bitar, golfvet midt i en stor vattenpöl från sönderslagna handkannor och karaffiner. Endast ett par af stolarne hade ännu det reglementerade antalet ben i behåll, och papperen å doktorns skrifbord befunno sig öfverallt utom å bordet.

Men på bordet satt Erik med dinglande ben och glädjestrålande ansikte.

— Sven har gått, sa' han.

Han ville icke stå risken.

Från Lund berättas följande studenthistoria:

Det var smällkallt och vännen Johansson hade upprepade gånger observerat, att det var is i vattenkaraffinen på "kulan". Då beslöt han en gång, då han af en händelse innehade de nödiga kr. 1:25, att inköpa en säck ved. Han lågade alltså in i en vedaffär, svängde upp kontanterna och sade:

— Kör hem en säck ved till mig i eftermiddag!

— Beklagar, sade veddistributören, men vi kunna inte komma hem med det förrän i morgon bittida.

Då strök vännen Johansson med en majestätisk gest till sig de 1:25 och talade:

— Det kan ha blifvit tö till dess. Här riskeras ingenting.

En slagfärdig tulltjänsteman.

Två tyska spefåglar hade varit på besök i storhertigdömet Luxemburg och skulle tillbaka öfver tyska gränsen. Hvar och en af dem hade druckit tre flaskor vin, "och dem måste vi förtulla här", skämtade den ene, då de kommo fram till tullstationen.

Sagdt och gjordt. Båda gingo in och anmälde för vakthafvande tjänstemannen, att de hvardera hade tre flaskor vin att förtulla.

— Hvar ha herrarna vinet då?

— I magen, naturligtvis!

Tulltjänstemannen lät sig icke förbluffa, utan satte glasögonen till rätta, slog upp tulltaxan och läste med högtidlig stämma:

"Vin i fat 20 mark, vin i flaskor 48 mark, vin, infördt i åsnehudar — tullfritt".

— Varen så goda och passeren, herrar!

Den högsta graden af kärlek.

— Och du älskar mig alltså verkligen! hviskade hon, under det de smögo sig till hvarandra på den månbelysta banken.

— Om jag älskar dig! hviskade han tillbaka. O, kunde jag bara säga dig, huru evig min kärlek till dig är!

— Försök, Johannes!

Han tänkte efter.

— Jag skall älska dig, förklarade han därpå, tills himlen sjunker ned.

— Det är ingenting, sade hon missnöjd. Himlen kan sjunka ned när som helst.

— Tills solen sjunker då!

Åter kastade hon hufvudet tillbaka.

— Solen sjunker ju hvarje dag, yttrade hon.

— Nåväl, utropade han, jag skall älska dig tills köttprisen falla.

— O, Johannes! utropade hon och dolde sitt anlete i hans rockärm.

En målares kärleksbref.

Till Fröken Rosa Blyhvitt.

Älskade Rosa! Dina blå ögon och röda kinder hafva så bedårat mig, att jag för dig måste utmåla mitt hjärtas känslor. Jag är ackurat som en färglös pänsel, och fortfar det på detta sätt, går det allt mera uppåt väggarna för mig.

Det egna hemmet strålar framför mig i fängslimrande prakt. Därför: låtom oss grunda ett hem, ett eget bo. Jag lofvar att blifva dig trogen som guld, att aldrig gå ut och sudda, att aldrig stryka omkring eller komma illa spaklad hem, men att göra vårt lif så måleriskt som möjligt. Du tror kanske, att jag vill måla allt i rosenrödt för att bedraga dig? Tro icke det. Jag har lärt mig att blanda färger och jag kommer också att hålla färgen så länge jag lefver.

Svara Rosa. Vill du bli min, så skall jag hyra oss en lokal med blasfärgade tapeter och små amoriner i hörnen och ett tak, dekoreradt med kärleksgudar och gudinnor.

Din beklagade beundrare
Willie Kluddelin.

Amerikansk domarehistoria.

En herre från Kentucky berättar:

— På tal om kloka och rättrådna domare, så kommer jag ihåg ett fall, då domaren stod fullkomligt opartisk mellan de stridande parterna. Så här förhöll det sig:

Det var en gång en gynnare, som rådde om en utmärkt vacker häst. Så fick han för sig, att han skulle göra en resa. Emellertid ville han inte sälja hästen, utan lämnade den i förvar hos en farmare. Då han två månader senare kom tillbaka, tänkte han naturligtvis först framst på att hämta sin häst. Men nu ska' ni få höra! Farmaren ville inte alls lämna den ifrån sig, utan påstod, att hästen var hans. Och så blef det process.

Den kloke domaren afgjorde målet sålunda, att han förklarade, att den, som försökt stjäla en annans häst, ej hade minsta rätt till densamma. Men å andra sidan vore den, som kunde vara så enfaldig att utan minsta säkerhet lämna ifrån sig en häst, icke heller vore värd att äga någon häst.

— Hästen.... den behöll naturligtvis domaren!

En fin häst.

Janos Ås i Vaxbo har en af spatt fördärfvad gammal märr, hvilken han utbjuder till salu i den närbelägna staden. Lyckas öfvertala en godtrogen gubbe och af honom byta sig till ett felfritt kreatur plus en god mellanafgift. Ett par dagar därefter kommer den lurade gubben till Ås och påstår, att den tillbytta hästen var mycket sämre än den han ägde förut, och yrkade på återbyte.

Ås: — Sär ni, de' kommer sej därför, att ho' står för fågel — en fin häst, min gubbe.

Gubben: — Må tro dä? Ja, ge me si, om inte e' kråka flög öfver 'na, när ho' tätta opp. Men e' ann' sak. Ja' s'ulle le'na öfver e' bäck å då kom ho' heller ingen vart. Ho' bara sto' å bliga ner i vattne'

Ås: — De' ä' e' fin häst, sa' ja' säga — ho, står för fisk äg!

Bagaren och vildsvinet.

En vildsvinsjakt var nyligen anordnad invid en liten stad i Mecklenburg. Då godsets ägor stöta intill stadens mark, beslöto ett par af stadens borgare, bagaren J., mycket tjock och fet, samt snickaren H., tämligen korpulent, att gå ut och åse jakten. De voro lyckliga nog att komma midt i vägen för en vildsvinshona och sex stycken unga vildsvin, som sprungo för att rädda lifvet, så att fradgan stod dem omkring munnen.

Bestörte förskräckte högeligen våra fredlige handtverkare, som bekymrade sågo sig om efter ett skyddande gömställe. Något sådant stod ej att upptäcka, men nära invid dem fanns ett ungt bokträd, i hvilket de klärtrade upp med större raskhet än någon skulle kunnat tro dem om. Men det var också i sista sekunden, de hunno upp, ty vildsvinens fläsande hördes tätt invid, innan snickaren kommit riktigt upp.

För att gifva vännen plats att komma upp, flyttade sig bagaren ut på en gren, men denna var för svag och brast, och bagaren föll rakt ned på ett af ungsvinen, som därvid omkligen omkom.

Detta blef också det enda byte, som nedlades under jakten, och godsägaren inbjöd båda bagaren och hans vän att deltaga i den väntade fästmåltiden, vid hvilken vänden föreslog en skål för dagens "hjälte".

Skålet.

— Hvarför slog ni upp med fröken Ebba?

— Jo, jag fick veta, att hon kysst ihop hemgiften på en välgörenhetsbasar.

Fin middag.

Fru: — Hvad kommer det åt dig? Går du ut i skafferiet och äter kalla köttbullar nu, när vi om en half timme ska' på middag hos Knappenströms?

Herrn: — Det är väl bättre att äta litet förut.... efter middagen kan man ju inte komma ifrån för att få en bit mat.

En skepparlögn.

Skepparen Erik Gustaf Sjöblom äfven kallad Ljugarjärker, berättar:

— Akta er för det pojkar, men negrerna de e folk som kan andas de!

En gång när vi låg i Spanska sjön för stiltje, å vi va väl 10,000 skepp som låg där på en gång, så hade vi en neger ombord, som mönstrat på i Rio förresten, å den, gossar, de va saker de. En dag sa gubben åten — hörru Jim, sa han, nog har du starkt bröst, sa han, men inte blåser du oss fram till Grimsby, sa han, men då skulle ni sett. Luta inte niggern ut öfver suden' och blåste ett tag så skutan krängde öfver och vi fick vatten in genom spygatten å vi måste upp alle man och ta ner niggern, för hade han blåst ett tag te, så hade vi kantrat. Men då hade gubben idén klar. Vi satte till stormsegel och band fast niggern i aktern och andades han inte fram oss till Grimsby.

— Nå, men stoppade niggern då?

— Nä du — de va just va han inte gjorde de, för en mil utanför Grimsby nös niggern — så vi kom in segel.

Konstigt.

— Ja, nu å gamle Söderkvesten döer.

— Ja, han å så. Har du hört hva' han dog å?

— Nää, doktorn vesste inte hva' Ja va' at'en.

— Ja, nog å då konstitt i alla fall. När han lefde hva' då ingen som vesste hva' han lefde å, å nu när han å döer, så å då ingen som vet hva' han dog å.

Ohyggligt.

Två arbetare ramla från ett bygge. Den enes yxa fastnar i en ställning, den andre hugger tag i sin kamrats ben. Den öfre skriker ilsket: — Om du inte släpper taget, slår jag yxan i hufvudet på dej.

Drift Ut Reumatism

REUMATISM sitter i ert blod, härjar i edra ådror som en hungrig varg i en fårfälla, förstör er ro, tillintetgör er energi, inflammerar väfnaderna, förstör lederna, SÄTTER HJÄRTAT I FARA, och ni måste ÖFVERVINNA den, eljes skall den öfvervinna er. Ni måste drifva ut den. Ni kan inte SMEKA ut reumatism genom fötterna eller skinnet medelst plåster eller sinnrika metalliska påhitt. Ni kan inte RETA ut den med elektricitet eller magnetism. Ni kan inte INBILLA ut den genom andligt vetande. Hopp, önskan, längtan, bön, fasta, diet, svettning, bad eller gnidning kan inte drifva reumatism ur er kropp. Den sitter i BLODET, och om ni vill drifva ut den, måste ni gå efter den. Denna annons visar hur ni kan göra det. LÄS HVART ORD.

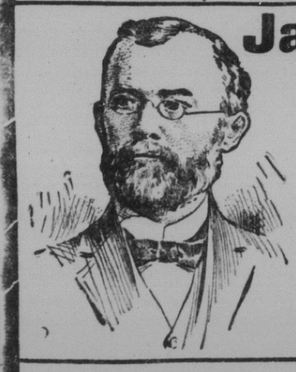

Jag önskar ett Bref

från hvarje man och kvinna i Amerika, som lider af Reumatism, Höftvärk eller Neuralgi med uppgift på deras namn och adress, så att jag kan sända en hvar af dem en Fri Dollarflaska af mitt botemedel för reumatism. Jag önskar på min egen bekostnad öfvertyga hvarje lidande af reumatism, att mitt reumatiska läkemedel uträttar hvad tusentals så kallade botemedel hafva misslyckats i att uträtta Faktiskt Botar Reumatism. Jag vet att det gör det. Jag är säker därpå och önskar att hvarje reumatiskt lidande skall känna till det och förvissa sig därom, innan han ger mig en penny i betalning.

Kuhn's Rheumatic Remedy INTRÄNGER I BLODET att söka upp reumatism, träffar den där och DRIFVER UT DEN, och därför vet jag att den botar reumatism.

Reumatism är urinsyra, och urinsyra och Kuhn's Rheumatic Remedy kunna inte lefva tillsammans i samma blod. Reumatismen får ge sig i väg, och den gör så också. Min Remedy botar de skarpa smärtorna, de förslappade, värkande musklerna, de heta, skälfvande, svullna lemmarna och de af kramp hopdragna, styfnade och obrukbara lederna, och botar dem snabbt.

De visa vägen

Många af denna och andra svenska tidningarna läsare hafva försökt Kuhn's Rheumatic Remedy på vårt liberala fra profsanbud, som varit tryckt i nästan hvarenda svensk tidning i Amerika. Edra vänner och grannar som försökt detta medel veta hvad det uträttar och kunna bekräfta att hvart ord vi säga därom är sant. De bref, vi här återgifva, äro endast några få af de hundratals vi mottagit från svenska läsare af svenska tidningar. Om ni lider af reumatism, läs dessa bref, hvilka alla skrifvits i glädje öfver att reumatismen blifvit utdrifven, vägen för er.

Lade ut mycket pengar utan nytta.

Omaha, Neb.—Jag har i många år lidit af muskelreumatism. Jag hade utmycket pengar på läkare och medicner utan nytta. Jag såg Kuhn's Rheumatic Remedy annonserad i "Missionsvännen", och som jag då var särskildt dålig skaffade jag mig en flaska. Andra dagen jag använde Kuhn's Rheumatic Remedy kände jag mig mycket bättre. Nerverna voro normala och smärtorna hade lindrats. Efter att hafva förbrukat fyra flaskor känner jag mig nu bättre än jag gjort på många år och gifver detta läkemedel allt erkännande. Det är med nöje jag kan säga till alla som lida af reumatism, "använd Kuhn's Rheumatic Remedy, ty den har bbotat mig." Andrew J. Newman, 4224 Dewey ave.

Mrs. Forsberg fullständigt botad.

Chicago, Ill.—Jag önskar att ni skall få veta, hvad Kuhn's Rheumatic Remedy har gjort för min hustru. Hon hade i många år lidit af reumatism och försökt många olika medicner utan nytta. Jag såg er annons i Svenska Tribunen-Nyheter och sände efter en flaska på prof. Vi märkte snart att den började gå bra. Hennes lättnad och skickade efter mera. Den har fullständigt botat henne, och nu känner hon sig fullkomligt frisk. Jag vill därför rekommendera er medicin åt hvar och en som lider af reumatism.

F. O. Forsberg, 1005 Osgood st.

Jag skall bevisa allt detta för er

om ni endast vill låta mig göra det. Jag kan visa mycket på en vecka, om ni blott vill skrifva och anmoda mitt Company sända er en dollarflaska FRITT enligt följande anbud. Jag frågar inte efter hvad slags reumatism ni har, eller hur länge ni haft den. Jag bryr mig inte om hvilka medel ni begagnat. Om ni inte har användt mitt, vet ni inte hvad ett verkligt medel mot reumatism förmår. Läs vårt anbud här nedan och skrif genast.

A. W. Kuhn

Mr. Knudson botad för reumatism som angrep hela kroppen.

Lake City, Minn.—För omkring fyra månader sedan fick jag ett så häftigt anfall af reumatism att jag under en manad inte kunde arbeta. Jag hade i tio år varit besvärad af reumatism, men denna gång var jag sämre än någonsin förut. Jag rådfrågade läkare, men utan nytta. Jag såg er annons i "Kvinnan och Hemmet" och skickade efter en proffaska Kuhn's Rheumatic Remedy. Jag använde den och skickade efter ytterligare fem flaskor. Jag hade smärtor i ryggen, höfterna, skuldrorna, nacken och lemmarna, så att jag inte kunde sofva om nätterna, men er medicin har botat mig så att jag nu inte känner dessa plågor. Det är den bästa medicin jag någonsin användt. Jag vill rekommendera den åt alla som äro plågade af reumatism.

B. Knudson.

Hade kronisk reumatism i 35 år.

Struthers, Ohio.—Då jag började använda Kuhn's Rheumatic Remedy, var jag en fullständig krympling af reumatism. Särskildt i händer och lemmar. Det var år sedan jag kunnat lyfta någonting. Ibland kunde jag inte gå på flera veckor. Jag hade lidit af kronisk- och muskelreumatism i öfver 35 år och lagt ut en massa pengar på försök med olika annonserade medel, men alla misslyckades så att jag hade inte stort förtroende då jag skref efter en proffaska Kuhn's Reumatic Remedy. Sedan jag användt den, inträdde märkbar förbättring, och sedan jag förbrukat sex flaskor var jag fullständigt botad. Jag har aldrig känt mig bättre än jag gör nu. Jag är 55 år gammal och känner mig som jag vore 20 år yngre.

Mrs. August Anthonson.

Gjorde underverk för Mr. Swansons 12-årige son.

Hager City, Wis.—Jag har en uten gosse på 12 år, som i ett och ett halft år var angripen af reumatism åt hjärtat. Vi hade försökt läkare utan nytta. Jag såg er annons i "Minnesota Stats Tidning" och skickade efter en proffaska Kuhn's Rheumatic Remedy och senare sände jag efter fullständig behandling. Den första flaskan skänkte honom märkbar förbättring, och nu är han nästan alldeles frisk. Innan han började använda den, slog hans hjärta så hastigt att man inte kunde räkna slagen, men detta har betydligt förbättrats. Förut kunde han inte äta, men nu har han en utmärkt aptit. Folk här talar om saken, ty ingen trodde att han kunde blifva botad.

R. Swansch.

Mrs. Lindquist kunde knappt gå.

Grantsburg, Wis.—Jag intygar härmed att Kuhn's Rheumatic Remedy gjort mig mycket godt. Jag hade sådana plågor i vristerna, att jag knappast kunde gå till närmaste grannes hus. I vintier har jag kunnat gå fem till åtta mil på frusen mark och i snö, hvilket jag inte kunnat på många år. Jag är nära 66 år gammal.

Mrs. S. Lindquist.

SÄND OSS DENNA KUPONG

Kuhn Remedy Co., Dept. 20., 2100 North Ave., Chicago

Mina herrar:—Jag lider af reumatism och önskar en DOLLAR FLASKA af Kuhn's Rheumatic Remedy fritt, såsom annonserats. JAG BIFOGAR 25 CENT för portoerta, emballage, packning etc. Dollar flaskan måste sändas fullkomligt fritt, alting förutbetalt och ingenting att betala vid mottagandet eller sedan.

NAMN .....

STAD ..... STAT .....

GATA eller R. ROUTE .....

Vänta inte

tills edra hjärtkammar äro angripna af reumatism-gikt, utan sänd i dag och få en dollarflaska fritt. Endast en flaska fritt till hvarje familj och endast till sådana som insända 25 cent för omkostnader.

Kuhn Remedy Company, 2100 North Ave. Chicago, Ill.